

ΠΑΝΤΟΙΑ

ΜΑΪΟΣ

ὦ ἀνθοφόρε μάϊε, μετὰ παλμῶν σέ προσφωνῶ.

Ἡ ὄψις σου, ἦν τοῦ παντός ἡ ἀρμονία ψάλλει,
εἶν' ἐορτὴ ἐπὶ τῆς γῆς, πανήγυρις ἐν οὐρανῷ,
κ' εἰς τὴν σκιάν σου ἡ ζωὴ μέ τ' ἄνθη ἀναθάλλει.

Τὴν γῆν θωπεύει χλιαρὰ καὶ ζωοδότις ἡ ἀκτίς·
μυριανθῆς ποικίλλεται τῶν λόφων ὁ μανδύας.
Ὡς κατοπτρίζ' ἡ θάλασσα τὰ τερπνὰ κάλλη τῆς ἀκτῆς,
ἡ φύσις κατοπτρίζεται εἰς τὰς θερμὰς καρδίας.

Υπερχειλῆς τῶν μύρων σου κερναῖται ἡ φιάλη.
Σχιρτᾶ ἡ ποιίμνη, φλέγεται τὸ βλέμμα, ὁ ποιμὴν ἐρᾶ,
τὸ γλυκὺ ῥόδον, προκαλοῦν τὴν ἀηδόνα, θάλλει,
καὶ ζωὴ νέα πανταχοῦ, καὶ πανταχοῦ Θεοῦ χαρά.

Τί εἶπεν ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος ὁ μελαγχολῶν;
«Ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνθρωπε, ἐρρίφθης ἵνα κλαύσης.»
Οἱ ὀφθαλμοί σου, σοφιστὰ, ἀμβλυωποῦς' εἰς τὸ καλόν;
Καὶ ἡ ξηρὰ καρδιά σου κωφεύ' εἰς ἀπολαύσεις;

Φαντασιῶν ἀπόστηθι κενῶν καὶ μεμψιμοίρων.
Ὡς θάλλ' ἡ φύσις πέριξ σου, ἀνάθαλε καὶ σὺ ἐντός.
Ἐλθὲ, καὶ εἰς τὸ πέλαγος μεθύσθητι τῶν μύρων,
καὶ τὴν ψυχὴν σου κόρεσον τῆς ἀρμονίας τοῦ παντός.

Ἴδὲ πῶς ὑπερήφανος κοσμεῖται ἡ ῥοδωνιά,
 πῶς τὴν φιλεῖ ὁ ζέφυρος, τ' ἀρώματά του φέρων.
 Ἐκεῖ ἐφάνη μεταξὺ τῶν ῥόδων φωτεινὴ σκιά,
 κ' ἤστραψαν δύο ὀφθαλμοὶ λαμπρότεροι ἀστέρων.

Καὶ κόρη, ἄνθος ἔμψυχον, χεῖρα ἐξέτεινε λευκὴν
 νὰ δρέψῃ ῥόδον· πλήν κραυγὴν ἀφῆκε κεντηθεῖσα.
 Τὴν ἀκάνθαν ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ δακτύλου τὴν κακὴν,
 καὶ τοὺς ὡς ῥόδα ἐρυθροὺς δακτύλους τῆς ἐφύσα.

Εἰς τὰς ἀκάνθας ρίπτομαι, καὶ ἀνθοδέσμην δρέπω,
 Τῇ τὴν προσφέρω εὐλαβῶς· ἀλλὰ διστάζει, δειλιᾷ.
 Τὴν ρίπτω καὶ ἀπέρχομαι· μεταστραφεὶς πλήν, βλέπω,
 τὴν ἔχει, κ' εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὴν φέρει, καὶ τῇ μειδιᾷ.

ὦ! τοῦτο τὸ μειδίαμα! Μετὰ τῶν ἀηδόνων,
 τοῦ κελαδοῦντος ῥύακος, τῶν ἀρωμάτων, τῶν χροιῶν,
 ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σου, ὦ μάϊε, καὶ τόνον
 τῶν μαγικῶν ἀποτελεῖ ἑαρινῶν ἀρμονιῶν.

Καὶ αὖθις χαῖρε, μάϊε, χαρὰ τῆς γῆς μεγάλη!
 Ἐκ κύλικος ὑπερχειλοῦς ὅταν ζωὴν οἰνοχοῆς,
 τρυφῶσα εἰς τὰ νέα σου, θεόπλαστά σου κάλλη,
 πτεροῦται ἡ καρδιά μου πρὸς τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς.

